

Istuttiin iltaa Bordeauxissa amerikkalaisten tyttöjen suosikkibaarissa. Ilta oli lämmin ja valoisa. Minä ja kolme amerikkalaista. Aron, 20 vuotias hoikka vilkas miehenalku, Amanda, hyvin amerikkalainen nuori nainen sekä Kathy, pitkä, hoikka, määrätietoisin oloinen ja myös juuri 20 vuotta täyttänyt neitokainen. Oltiin jo alkuillasta sovittu Aronin kanssa, että tämä olisi hyvä ilta mennä haistelemaan kaupungin tunnelmia ja, kuten Aron painotti, etsimään meille hyvät muijat. Victoiren aukio, jolla me nyt istuskeltiin nauttien kesäillan lämmöstä ja lukuisien baarien hälinästä, oli mitä otollisin paikka aloittaa. Baareista oli varaa valita. Erosimme siis tytöistä. Heillä oli omat suunnitelmat ja meillä omamme, mutta kaikilla meillä oli halu kokea jotain muutakin kuin parin oluen maku ja baarien hälyäänet. Olin hieman varovainen siitä, mitä odottaa, mutta ajattelin, että katsotaan nyt miten käy. Kävimme ensin parissa baarissa, mutta väki istui omissa pädyissään ja sopivasta juttuseurasta ei näkynyt jälkeäkään. Alku vaikutti siis varsin tylsälle. Juomia, mutta ei muuta. Kukaan ei hirveesti katsonut kiinnostuneena aloittamaan jutustelun. Aron kyseli hyvää strategiaa lähestyä tyttöjä. Mietin hetken ja sitten kuin yhdestä suusta totesimme, että paras keino oli puhua vain englantia, koska silloin olimme omillamme ja itsevarmuus oli huipussaan. Meillä siis oli strategia, mutta vain tytöt puuttuivat. Kolmannessa baarissa kaikki vaikutti jotenkin ystävällisemmältä. Baarimikon katse oli sympaattinen ja baarin väki nosti katseensa meidän saapuessamme. Aron meni veskiin. Kesti vain tovin ja hänellä oli mukanaan kolme muijaa! Oliko se niin helppoa? No enää ei tarvinnut etsiä ja asiat kehittyivät nopeasti oikeaan suuntaan. Liityimme tyttöjen seuraan ja saman pöydän ääressä nautimme yhdessä heidän vahvasta viinistään. Keskustelu oli tiivistä rönsyilevää. Minun vieressäni istui hyvännäköinen neito, joka pöydän yli tiiviisti kiusoitteli Aronia, mutta huomiota, jonka kipeä olen aina, riitti myös minulle. Tunnelma aaltoili. Aronin paljastuttua amerikkalaiseksi, kuin yhteisenä eleenä tytöt ristivät sormiaan ja buuasivat amerikkalaisuudelle, mutta tunnelma ei kadonnut, lempeä kiusoittelu jatkui jo pari silmänräpäystä myöhemmin. Vierustoverini käänty puoleeni, katsahti kohti ja seurustelemaan sävyyn kysyi minulta, olemmeko me poikakavereita. Häh! Oliko kyse kulttuurierosta, huonosta kielitaidosta vai ymmärinkö väärin? Vai olinko paljastanut itsestäni jotain? Sisimpäni oli hämmennyksissä ja vastasin kieltävästi vasta muutaman sekunnin kuluttua. Keskustelu rönsyi. Käytimme koko ranskan sanavarastomme ja vähän enemmänkin. Pullo tyhjeni ja oli aika lähteä. Tytöt yksitellen nousivat ylös, tekivät tanssiliikkeitä ja kysyivät, kiinnostaisiko meitä lähteä heidän seurakseen diskoon tanssimaan. Mielestäni se oli hyvä idea. Näin, että Aron epäröi hetken, mutta tuuma oli hyvä. Näkisimme puolen tunnin kuluttua diskossa. Tyttöjen autoon ei mahtunut, joten saimme luvan kävellä. Tytöt opastivat vuolaasti ja kirjoittivat tekstaten Aaronin käteen diskon nimen, Polux. Näkisimme puolen tunnin kuluttua, toki. Disko ei ollut aivan liki, mutta onnistuimme löytämään sen ilman suurempia kummelluksia. Paikka oli teknodiskon oloinen. Hieman karu ja varsin moderni. Jotkin yksityiskohdat olivat kyllä hämmäntäviä. Esimerkiksi wc:n käsienpesualtaiden tilalla olivat pikkuriikkiset vessanpöntöt. En aivan keksinyt, miten niitä oli tarkoitus käyttää. Vaikka oli arki-ilta, tanssilattia oli täynnä – keskenään tanssivia miehiä. Olin ajatuksissani ja, kun päästiin baaritiskille Aron keskusteli jo noin 3-kymppisen miehen kanssa. Aron ja minä olimme koulun heikoimpia ranskan opiskelijoita, mutta yritystä meiltä ei puuttunut. Käytimme juuri oppimiamme sanontoja ja mies ystävällisesti tarjosi meille juomat. Huh, kalliita ne olivat, varmaan 8 euroa kipale! Äijä jutteli ranskaa ja ei osannut enkkua näemmä sanaakaan. Erotin hänen suustaan sanoja, - "boire bien, manger bien..." ja kaikkea sävytti elekieli, millä hän vahvasti sanomaansa. Juoda hyvin, syödä hyvin ja loppua oli vaikea tulkita. Äijä ei sanonu enempää, mutta elehti jännästi vedellen käsiään kroppansa molemmiin puolin. Aron veti mut sivummalle, - "Hei, kai huomasiit, et tää on

homodisko". Hän virnisti ja virnistin takaisin. "- Ehkä ne tytöt teki meille pilan, kun eivät pitäneet amerikkalaisista". Hätäiseen hyvästelimme äijän ja vaivihkaa lähdimme ulko-ovea kohti. Saapuessamme ovelle tytöt olivatkin siellä. Öh, ehkeivät he sittenkään pilailleet, jos ne kerran tulivat paikalle. Mutta emme voineet jäädä. Äijäkin olisi voinu loukkaantua, kun kerran jo hyvästelimme. Kadulla satoi. Ilma oli märkä ja matka Victoیرهlle vaikutti epämieluisalle. Kävelimme muutaman metrin. Se äijä oli kadulla autonsa luona ja viittoili melle! Se seurasi! En muista, miten se sen ilmaisi, mutta äijä lupaili meille kyydin ja, kun hämmästyneenä katsoin Aronia, hän ehti jo vastata myöntävästi! Hetkinen, homon autoon! No, istuin pakettiauton keskipenkille, Aron mun oikealla puolella ja äijä vasemmalla. Aron selitti sujuvasti valehdellen, että mun auto oli Victoiren aukiolla ja meidän pitäisi päästä sinne. Seurasin äijän eleitä. Ei vaaraa, hän vain kai koitti ehdotella, mutta ei tullut liian lähelle. Puhetta kyllä riitti. Jo baarissa ilmaistut sanat toistuivat "boire bien, manger bien..." ja "sex avec les hommes..." ja oletan, että hän kuvaili muitakin tapoja harrastaa seksiä. Olimme kuin emme olisi ymmärtäneet ja väänsimme kaiken pilaksi - "Well, did you say Mexican?" Äijä vei kuin veikin meidät Victoiren aukiolle. Pääsimme ehjin nahoin koskemattomina perille ja kiitimme kyydistä töksähtelevällä ranskalla - "Merci beaucoup". Lause kuulosti melkein armon anelulta, mutta olipahan jotenkin ymmärrettävää. Mutta hei, totuus oli, ettei meillä ollut autoa, satoi ja asuntolaan oli yli tunnin kävelymatka. Ja amerikkalainen kaveri väitti, että äijä jäi tarkkailemaan meitä. Kävelimme hetken. Olo oli märkä ja surkea. Takseja ei näkynyt missään. Istuimme katukivetyksellä ja pohdimme, mitä voisimme tehdä. No, ainahan olisivat tytöt ja heidän kämppänsä kaupungin keskustassa. Ehkä heidät raaskisi herättää... Kävelimme siis puolen keskustaa herättämään tytöt. Sateesta märkänä kuin uitetut koirat ruikutimme kadulta kuinka meidän on päästävä sisään, "koska homoäijä seuraa meitä ja koittaa raiskata, tai ainakin me luullaan niin". Tytöt olivat hetken empaattisen huolestuneen oloisia, mutta jo hetken kuluttua, kun he kuulivat tarinamme ilme vääntyi huvittuneeseen virneeseen. Pojat homodiskossa... Nukuin Aron kanssa samassa sängyssä turvassa homoista ja seuraavana päivänä koko tarinan tiesi koko koulu.